Eva Ibbotson

Călătorie către Marea Curgătoare

Extrem de captivantă.
THE TIMES

Eva Ibbotson scrie...

Cu mulți ani în urmă, un prieten care călătorise în Brazilia mi-a spus că pe la o mie șase sute de kilometri depărtare de gura Amazonului există un oraș numit Manaus și acolo se înalță clădirea Operei, cu iarbă ițită prin crăpăturile zidurilor de piatră și cu maimuțe urlătoare care țipă pe acoperiș. Am avut pe loc o străfulgerare: ăsta este locul *meu*. În anii care au urmat, am citit tot ce mi-a căzut în mână despre acea parte a lumii. Am aflat despre baronii cauciucului, care s-au înavuțit atât de mult de pe urma arborilor-de-cauciuc, încât își îmbăiau caii de la trăsuri în șampanie. Ei au înălțat Manaus și au adus artiști de renume care să anime frumoasa Operă. Și în tot acest timp, jungla neîmblânzită stătea la pândă, gata-gata să le ia locul dacă dădeau greș.

Am scris cărți pentru copii despre vrăjitori și vrăjitoare, harpii și fantome și cărți pentru adulți despre tot felul de lucruri, însă lumea exotică a Amazonului a continuat să mă fascineze. *Călătorie către Marea Curgătoare* e încercarea mea de a împărtăși cu voi acea lume.

Pentru Martha

Cuvânt-înainte

Nu e drept că această carte minunată a ajuns doar pe lista scurtă a Carnegie Medal, indiferent care au fost celelalte titluri! Este una dintre cele mai iscusite, mai amuzante și mai palpitante aventuri scrise vreodată. Este o reușită literară extraordinară, dar nu e deloc surprinzător din partea Evei Ibbotson.

Ar trebui să recunosc că nu sunt total imparțial, sau mai degrabă să fac o mărturisire. Îmi este foarte greu să scriu în termeni atât de elogioși despre *Călătorie către Marea Curgătoare*. Majoritatea autorilor au tendința să fie competitivi, oricât ar încerca să se ascundă. Nu cred că sunt nici mai bun, nici mai rău în această privință. Dar trebuie să recunosc că nu doar o dată numele Evei Ibbotson și cărțile ei m-au umplut de invidie. Asta pentru că mulți prieteni de-ai mei vorbesc cu atâta admirație și dragoste despre scrierile ei. După ce a citit *Steaua din Kazan**, soția mea, Clare, nu mai contenea cu laudele.

---

* Traducere de Mihaela Adina Eros, Editura Meteor Press, București, 2019. (*N. red.*)

Clare s-ar putea să fi citit toate cărțile Evei. Și sigur că m-a încurajat să-i urmez exemplul. „Nici nu-ți dai seama când treci de la o pagină la alta. Dar poveștile ei sunt mai mult decât captivante, sunt scrise iscusit. Descrie spațiile atât de viu, încât simți că ești și tu pe străzile Vienei din secolul al XIX-lea sau pe o barcă vâslind prin jungla amazoniană. Își construiește personajele și dialogul atât de convingător, încât simți că i-ai întâlnit pe acei oameni, le știi poveștile și le auzi vocile. Tot ce scrie e pur și simplu fascinant. Trebuie să-i citești cărțile!"

Laudele au tot continuat, dar cu cât veneau mai des, cu atât eram mai reticent. Într-un târziu însă, am cedat. Părea nepoliticos din partea mea. Adică nu voiam să creadă că sunt invidios pentru adulația ei, nu? Așa că am citit *Călătorie către Marea Curgătoare*.

Trebuie să recunosc că soția mea a avut din nou dreptate. Ambiția și amplitudinea acestei cărți sunt extraordinare. Plasat cu o sută de ani în urmă, romanul urmărește viața și călătoria orfanei Maia pe măsură ce se lovește de ale *vitregiei praștii și săgeți**. Este trimisă de la un internat londonez bine intenționat, dar cu pretenții, în jungla amazoniană ca să-și întâlnească rudele îndepărtate, unde își imaginează că o să-și găsească familia iubitoare după care tânjea și pe care n-o avusese niciodată. Pentru

---

* William Shakespeare, *Hamlet, prinț al Danemarcei*, în *Opere complete,* Volumul 5, traducere de Leon Levițchi și Dan Duțescu, Editura Univers, București, 1986, Actul III, Scena 1, p. 371. (*N. trad.*)

un copil singur și idealist, e ca un vis devenit realitate. Însă, unul după altul, visurile ei se năruie.

În ciuda dezamăgirii pe care i-o provoacă întâlnirea cu familia ei oribilă, Maia are norocul să aibă alături prieteni minunați, care o ajută să-și găsească o cale prin hățișurile acestei călătorii incredibile. Și noi îi devenim prieteni, atât de bine este conturat personajul. Suntem martorii frământărilor ei, suferim și ne bucurăm împreună cu ea. Ce carte! Ce scriitoare! Eva izbutește să facă imposibilul, scriind o poveste de amploare, care rămâne totuși intimă.

Nu mai sunt invidios, doar plin de admirație și afecțiune. Sunt pur și simplu recunoscător pentru viața și opera Evei Ibbotson, ale cărei cărți ne vor îmbogăți pe toți.

Michael Morpurgo, 2011

Unu

Era o școală bună, printre cele mai bune din Londra.

Doamna Banks și sora ei, Emily, erau de părere că fetele trebuie școlite la fel de temeinic și de atent ca băieții. Cumpăraseră trei case într-o piațetă liniștită, un loc plăcut cu platani și porumbei cuminți, și montaseră o plăcuță de alamă pe care scria: ACADEMIA MAYFAIR PENTRU DOMNIȘOARE. Și nu duceau deloc lipsă de clientelă.

Surorile puneau mare preț pe educația ca la carte, dar și pe bunele maniere, pe grija și atenția pentru cei din jur, iar fetele învățau și să facă calcule, și să coasă. În plus, primeau la școală copii ai căror părinți erau plecați în alte țări, așa că aveau nevoie de un loc în care să-și petreacă vacanțele. Acum, la vreo treizeci de ani distanță de la inaugurare, în toamna lui 1910, școala avea până și listă de așteptare, iar fetele admise știau cât de norocoase sunt să învețe acolo.

Chiar și-așa, în unele momente pur și simplu se plictiseau.

Doamna Carlisle ținea lecția de geografie în clasa încăpătoare cu vedere la stradă. Era o profesoară bună, dar până și celor mai buni profesori le e greu să facă un subiect neobișnuit și captivant din râurile care curg în sudul Angliei.

– Poate să-mi spună cineva de unde izvorăște Tamisa? a întrebat ea.

Și-a trecut privirea peste rândurile de bănci, ignorându-le pe durdulia Hermione și pe Daisy cea temătoare, și s-a oprit asupra unei fete din primul rând.

„Nu-ți mai roade vârful cozii", era cât pe-aci să-i spună, dar s-a abținut. Căci în ziua aia, fata avea tot dreptul să-și molfăie vârfurile răsucite ale cozii dese. Maia văzuse mașina oprită în fața ușii și îl zărise pe bătrânul domn Murray, cu haina lui cu guler de catifea, intrând în casă. Domnul Murray era tutorele Maiei și astăzi, cum bine știa toată lumea, venea să aducă vești despre viitorul ei.

Maia și-a ridicat privirea către doamna Carlisle și a încercat să se concentreze. În încăperea plină de capete blonde și castanii, fata ieșea în evidență, căci avea fața ascuțită și palidă, iar ochii îi erau mari și negri. Urechile lăsate la vedere de părul ca tăciunele prins în coadă îi dădeau un aer vulnerabil.

– Tamisa izvorăște din dealurile Cotswold, a zis ea pe un ton jos și clar. Dintr-un sătuc.

Dar ce sătuc? N-avea nici cea mai vagă idee. Chiar atunci s-a deschis ușa. Douăzeci de priviri s-au întors.

– Doamna Banks o așteaptă pe Maia Fielding în biroul ei, a anunțat îngrijitoarea.

Maia s-a ridicat în picioare. *Frica este sursa tuturor relelor*, și-a spus în gând, însă tot se temea. Se temea de viitor… și de necunoscut. Așa cum se tem cei rămași singuri pe lume.

Doamna Banks o aștepta așezată la birou; sora ei, doamna Emily, stătea în picioare lângă ea. Domnul Murray ședea la o masă într-un scaun de piele, răsfoind documente. Domnul Murray era tutorele Maiei, însă era și avocat, lucru de la care nu făcea rabat. Toate lucrurile trebuiau făcute cu atenție, fără grabă, și puse pe hârtie.

Maia a trecut pe rând cu privirea de la un chip la altul. Păreau vesele, dar asta putea însemna orice. S-a aplecat să mângâie spanielul doamnei Banks, simțindu-se mai bine la atingerea capului său rotund și cald.

– Ei bine, Maia, avem vești bune, a spus doamna Banks.

Ajunsă pe la șaizeci de ani și temută de multă lume, cu un bust incredibil, care s-ar fi potrivit mănușă la prora unei corăbii, femeia i-a zâmbit fetei. Era un copil inteligent și curajos, care se străduise din răsputeri cu doi ani în urmă să-și revină din șoc, după ce aflase că părinții ei muriseră într-un accident de tren în Egipt. Toată lumea știa că Maia plânsese noapte de noapte sub pernă, încercând să nu-și trezească prietenele. Dacă avea să-i surâdă norocul, nu exista nimeni care să-l merite mai mult.

– Ți-am găsit rudele, a continuat doamna Banks.

– Și o să…, a dat să spună Maia, neputând să termine fraza.

– Sunt dispuși să-ți ofere un cămin, a intervenit domnul Murray.

Maia a răsuflat ușurată. Un *cămin*. Își petrecuse vacanțele din ultimii doi ani la școală. Toată lumea era prietenoasă și amabilă, dar un *cămin*…

– Mai mult de-atât, se pare că soții Carter au două fiice gemene de-o vârstă cu tine, a adăugat doamna Emily, zâmbind larg și încuviințând din cap, de parcă ea însăși aranjase ca gemenele să se nască spre binele Maiei.

Domnul Murray a bătut ușor dosarul gros pe care-l ținea pe genunchi.

– Așa cum știi deja, de multă vreme căutăm pe cineva care să fi fost rudă cu răposatul tău tată. Știam că mai există un văr de gradul doi, un domn numit Clifford Carter, dar toate eforturile de a-l găsi au fost în van. Până acum două luni, când am aflat că a emigrat cu șase ani în urmă. A părăsit Anglia împreună cu familia.

– Și unde e acum? a întrebat Maia.

A urmat un moment de tăcere, de parcă gata cu veștile bune, iar domnul Murray și-a luat o mină solemnă și și-a dres vocea.

– Trăiește – toată familia Carter trăiește – pe Amazon.

– În America de Sud, Brazilia, a precizat doamna Banks.

Maia a ridicat capul.

– Pe *Amazon*? Vreți să spuneți că locuiesc în junglă?

– Nu chiar. Domnul Carter deține o plantație de cauciuc. Are o casă pe malul fluviului, nu departe de orașul Manaus. E un loc perfect civilizat. L-am rugat, desigur, pe consulul din regiune să verifice locul. Cunoaște familia și sunt oameni respectabili.

A urmat o pauză.

– Mă gândeam că ai vrea să le trimit o sumă lunar pentru întreținerea și educația ta. Știi prea bine, tatăl tău nu te-a lăsat cu mâna goală.

– Da, bineînțeles, sunt de acord. Vreau să-mi plătesc partea.

Însă Maia nu se gândea la banii ei. Ci la Amazon. La ape pline de lipitori, la păduri întunecate, locuite de indieni ostili, cu sarbacane, și la insecte fără nume care ți se înfig în carne. Cum să trăiască acolo?

– Cum se numesc? a întrebat ea ca să prindă puțin curaj.

– Cine?

Bătrânul se gândea în continuare la aranjamentele pe care le făcuse cu domnul Carter. Oare îi oferise o sumă prea mare pentru îngrijirea Maiei?

– Gemenele? Cum le cheamă pe gemene?

– Beatrice și Gwendolyn. Ți-au trimis un bilet, a răspuns Emily și i-a întins Maiei o foaie de hârtie.

Dragă Maia, scriseseră fetele, *sperăm că o să vii să locuiești la noi. Credem că o să fie frumos*. Maia le-a văzut cu ochii minții: două fete drăguțe, cu părul creț și blond;

tot ce și-ar fi dorit și ea să fie și nu era. Dacă ele puteau trăi în junglă, putea și ea!

– Când e plecarea?

– La sfârșitul lunii viitoare. Totul a mers brici, pentru că familia Carter a angajat o guvernantă nouă, care te va însoți în călătorie.

O guvernantă… în junglă… ce straniu suna totul. Însă scrisoarea de la fete o mai încurajase. Abia așteptau s-o găzduiască. *Voiau* să locuiască acolo; avea să fie bine, nu?

– Tot răul spre bine, să sperăm, a zis doamna Banks după ce Maia a ieșit din cameră.

Erau mai serioși acum. Era mare lucru să încredințezi un copil unei familii necunoscute – și mai era și muzica Maiei la mijloc. Cânta bine la pian, însă vocea era cea care le interesa pe profesoare. Mama ei fusese cântăreață, așa că vocea Maiei era dulce și pură. Și chiar dacă nu voia să cânte profesionist, avea o dorință formidabilă să învețe cântece noi și să le înțeleagă.

Dar cum ar fi putut toate astea să rivalizeze cu șansa unui cămin iubitor? Soții Carter păruseră de-a dreptul încântați s-o primească pe Maia, iar fata era un copil plăcut.

– Consulul a promis că mă ține la curent cu tot ce se întâmplă, a zis domnul Murray, și cu asta, întâlnirea a luat sfârșit.

În timpul ăsta, Maia s-a întors în clasă, ca să descopere că tocmai se termina lecția despre afluenții Tamisei.

– Mâine avem lecția despre Amazon și râurile Americii de Sud. Vreau să găsiți cel puțin un detaliu interesant, a zis doamna Carlisle, după care a zâmbit către Maia. Iar tu vreau să ne spui cum o să călătorești și pentru cât timp, ca să ne bucurăm și noi de aventura ta.

Nu mai era nici urmă de îndoială, Maia era o eroină, dar nu genul pe care s-o invidieze lumea; ci genul de eroină arsă pe rug. Tot ce-ar fi vrut, mai ales când prietenele ei au înconjurat-o cu exclamații și strigăte de supărare, era s-o ia la fugă și să se ascundă. Însă nu a făcut-o. A cerut doar voie să meargă la bibliotecă după cină.

Biblioteca Academiei era excelentă. În seara aceea, Maia a stat singură în capul treptelor de mahon ale bibliotecii, unde a citit și-a tot citit. Despre copacii imenși, cu frunze mari, din pădurea tropicală, străbătuți brusc de razele soarelui. Despre călătorii care au explorat râurile labirintice și au găsit mii de plante și animale nemaivăzute înainte. Despre păsările cu penaj strălucitor care se zăresc răzleț printre ramurile dese – papagali ara, păsări-colibri și peruși –, despre fluturii de mărimea farfurioarelor și despre perdelele de orhidee cu miros dulce, agățate de copaci. Și despre înțelepciunea indienilor care se pricepeau să vindece boli și răni, așa cum niciun european nu era în stare.

Cei ce cred despre Amazon că e un iad verde își aduc propriile frici și prejudecăți pe acest tărâm impresionant. Căci iadul și raiul unui loc sunt doar în imaginația călătorului, iar cei ce pășesc aici cu îndrăzneală și cu mintea

deschisă s-ar putea să se trezească în paradis, a citit ea într-o carte veche, cu cotorul zdrențuit. Maia a ridicat ochii din carte. Sunt în stare, și-a promis. O să fac din Amazon un rai!

Supraveghetoarea a găsit-o acolo mult după ora de culcare, cocoțată încă pe scară, dar n-a certat-o, pentru că pe chipul fetei se așternuse o expresie stranie, de parcă era deja plecată în altă țară.

A doua zi, toată lumea a venit bine pregătită la lecția de geografie.

– Începe tu, Hermione, a zis doamna Carlisle. Ce ai aflat despre Amazon?

Hermione s-a uitat îngrijorată la Maia.

– În râuri sunt crocodili imenși, care-ți pot smulge capul dintr-o înghițitură. Doar că nu se cheamă crocodili, ci aligatori, pentru că au boturile mai grase. Dar sunt la fel de fioroși.

– Iar dacă-ți bagi mâna în apă, peștii piranha îți rod toată carnea, până la os. Fiecare bucățică. Și arată ca niște pești normali, dar dinții lor sunt oribili, a zis Melanie.

Daisy a povestit despre un țânțar care te pișcă și îți dă febră galbenă.

– Te faci galben ca lămâia și apoi mori, a zis ea. Și e atât de cald, că nădușeala îți curge șiroaie.

– Nu nădușeală, dragă, ci transpirație, a corectat-o doamna Carlisle.

Anna i-a descris pe indienii acoperiți de spirale înfricoșătoare de vopsea, care folosesc săgeți otrăvite ca să te

paralizeze și să te facă să-ți pierzi mințile. Rose a povestit despre jaguari silențioși ca umbrele, care sar la beregata oricui îndrăznește să intre în pădure.

Doamna Carlisle a ridicat o mână și s-a uitat îngrijorată la Maia. A văzut că e palidă și tăcută și i-a părut foarte rău că le ceruse fetelor să găsească informații despre Amazon.

– Și tu, Maia? Ce-ai aflat?

Maia s-a ridicat în picioare. Își făcuse notițe, dar nu le-a citit și când a început să vorbească, și-a ținut fruntea ridicată, căci timpul petrecut în bibliotecă schimbase totul.

– Amazonul e cel mai mare fluviu din lume. Nilul e un pic mai lung, dar Amazonul are mai multă apă și de-asta se numea în trecut Marea Curgătoare. În el se varsă râuri de pe tot teritoriul Braziliei. Unele sunt negre, altele maronii și cele care se varsă din sud au ape albastre, iar culoarea râurilor diferă din cauza vegetației aflate pe fundul apei. Când o să plec în călătorie, o să merg cu un vapor al companiei Booth. O să-mi ia patru săptămâni să traversez Atlanticul, iar când o s-ajung în Brazilia, tot mai trebuie să străbat vreo mie șase sute de kilometri, printre copaci care se apleacă deasupra apei. Și o să văd păsări stacojii, maluri nisipoase și creaturi ca niște porcușori-de-Guineea numite capa… capibare, pe care le poți îmblânzi. Și după încă două săptămâni pe vapor, o s-ajung în orașul Manaus, un loc frumos, cu un teatru care are acoperișul făcut din plăcuțe verzi și aurii,

cu magazine și hoteluri exact ca aici, pentru că oamenii care au plantat arbori-de-cauciuc s-au îmbogățit, așa că au putut construi un asemenea loc chiar și în inima junglei… Și acolo o să fiu întâmpinată de doamna și domnul Carter și de Beatrice și Gwendolyn.

S-a întrerupt și a rânjit la colegele de clasă.

– Și dup-aia nu mai știu, *dar o să fie bine*.

O lună mai târziu însă, când stătea pe hol și își lua la revedere, a avut nevoie de tot curajul din lume. Cufărul ei era bine legat, pelerina de călătorie stătea pe fundul unei valize mici, adică singurul lucru pe care avea voie să-l ia în cabină, și era înconjurată de prietene. Hermione plângea, cea mai mică dintre ele, Dora, o trăgea de fustă.

– Nu pleca, Maia, se văita micuța. Nu vreau să pleci. Cine o să-mi mai spună povești?

– O să ne fie dor de tine, a strigat Melanie.

– Să nu pășești pe un boa constrictor!

– Scrie-ne, o, te rog să ne scrii multe, multe scrisori.

Cadourile primite pe ultima sută de metri fuseseră îngrămădite în valiză: o pernuță de ace cam ciudată făcută de Anna și o pereche de panglici de pus în păr. Și profesoarele veniseră să își ia rămas-bun, iar îngrijitoarele urcau și ele pe scări.

– O să fii bine, domnișoară, i-au zis. O să te simți minunat.

Însă o priveau compătimitor. Piranha și aligatori pluteau în aer – iar îngrijitoarea care stătuse cu Maia

aproape toată noaptea după ce aflase de moartea părinților ei își ștergea ochii cu colțul șorțului.

Directoarea a coborât și ea pe scări, urmată de doamna Emily. Toată lumea i-a făcut loc ca să ajungă la Maia. Însă discursul de rămas-bun pe care îl pregătise doamna Banks nu a mai fost rostit. În schimb, s-a apropiat de Maia și a îmbrățișat-o, iar fata a dispărut pentru ultima dată între pliurile pieptului său impunător.

– La revedere, copilă. Domnul să te binecuvânteze!

Tocmai atunci a venit portarul și a anunțat că trăsura e gata. Fetele au urmat-o pe Maia până în stradă. La vederea femeii înveșmântate în negru, care stătea bățoasă în spatele trăsurii, cu mâinile pe umbrelă, Maia a ezitat. Era doamna Minton, guvernanta care urma să aibă grijă de ea pe parcursul călătoriei.

– Nu-i așa că arată fioros? a șoptit Melanie.

– Biata de tine, a murmurat Hermione.

Într-adevăr, femeia cea înaltă și subțire semăna mai mult cu o greblă sau cu un spărgător de nuci decât cu o ființă umană. Ușa trăsurii s-a deschis. O mână acoperită de o mănușă neagră, osoasă și rece ca a unui schelet, s-a întins s-o ajute să urce. Maia a apucat-o și, însoțită de strigătele colegelor ei, au pornit la drum.

În prima parte a călătoriei, Maia și-a ținut privirea ațintită pe marginea drumului. Acum, că trebuia cu adevărat să se despartă de prietenele ei, îi era greu să se abțină din plâns. Când era aproape să izbucnească în lacrimi, a auzit un zgomot puternic ca o pocnitură și și-a

întors privirea. Doamna Minton deschisese încuietoarea metalică a genții ei negre și încăpătoare și scosese o batistă curată, pe care era brodată inițiala „A".

– În locul tău, m-aș gândi la cât de norocoasă sunt. Ce binecuvântată, a spus guvernanta pe o voce profundă și răgușită.

– Că plec spre Amazon?

– Că ai atâtea prietene care s-au întristat la plecarea ta.

– Nu aveți prieteni cărora să le pară rău că plecați?

Buzele subțiri ale doamnei Minton au tremurat o clipă.

– Poate perușul surorii mele. Dacă ar înțelege ce se întâmplă. Ceea ce mă îndoiesc profund.

Maia și-a întors capul. Doamna Minton avea, fără îndoială, o înfățișare ieșită din comun. În spatele ramelor groase, de culoare închisă, ochii ei aveau culoarea lutului. Gura îi era mică, nasul subțire și ascuțit, iar pălăria neagră de fetru îi stătea proptită pe cocul rar cu un ac înspăimântător, de forma unei sulițe vikinge.

– E făcut după armura lui Eric, războinicul care lovește cu ciocanul, a zis doamna Minton, urmărindu-i Maiei privirea. Cu un ac de pălărie ca ăsta poți să și ucizi.

Amândouă au rămas tăcute, până când trăsura s-a zgâlțâit brusc și umbrela doamnei Minton s-a izbit de podea. Era cea mai mare și mai hidoasă umbrelă pe care o văzuse Maia vreodată. Avea un vârf ascuțit de oțel și o tijă lungă cu un mâner în forma unui cioc de pasăre de

pradă. Doamna Minton s-a uitat însă cu grijă la o crăpătură din mâner pe care o lipise cu lipici.

– L-ați mai rupt cândva? a întrebat Maia politicos.

– Da.

S-a uitat la umbrela hidoasă prin ochelarii ei groși.

– L-am rupt pe spinarea unui băiat pe nume Henry Hartington.

Maia s-a făcut mică la loc.

– Cum…, a dat să zică, dar i s-a uscat gura.

– L-am pus la pământ, am așezat un genunchi pe el și l-am croit bine cu umbrela, a zis doamna Minton. Bine de tot. Mult timp.

S-a rezemat din nou de banchetă, cu un aer aproape fericit. Maia a înghițit în sec.

– Ce-a făcut?

– A încercat să îndese un pui de spaniel prin gardul de sârmă de pe terenul de tenis al tatălui său.

– O! L-a rănit rău? Pe cățeluș?

– Da.

– Ce i s-a întâmplat?

– A avut un picior dislocat și un ochi zgâriat. Grădinarul s-a priceput să-i dreagă piciorul, dar ochiul nu i-a putut fi salvat.

– Cum l-a pedepsit mama lui pe Henry?

– N-a făcut-o. O, vai de mine, nici vorbă! Dar pe mine m-a concediat, ba chiar fără să-mi mai lase recomandări.

Doamna Minton s-a întors cu spatele. Anul care urmase, când nu și-a mai găsit un loc de muncă și a

trebuit să stea cu sora ei și soțul acesteia, nu era unul pe care să-și dorească să și-l amintească sau despre care să discute.

Trăsura s-a oprit. Ajunseseră la gara Euston. Doamna Minton și-a fluturat umbrela spre un hamal, iar cufărul și valiza Maiei au fost urcate pe un cărucior. Apoi a apărut un cufăr ponosit de tablă, pe care erau scrise în lateral literele A. MINTON.

– O să mai fie nevoie de un om pentru ăsta, a zis guvernanta.

Hamalul a părut jignit.

– Da' de unde, sunt voinic.

Însă când a dat să ridice cufărul, i-au tremurat picioarele.

– Sfinte Sisoe, doamnă, ce aveți acolo? a întrebat.

Doamna Minton l-a privit arogant și n-a răspuns. Apoi a condus-o pe Maia pe peron, unde le aștepta trenul care urma să le ducă la Liverpool și la vasul RMS Cardinal, cu direcția Brazilia.

Abia când au ieșit din gară a întrebat-o Maia:

– Aveați cumva cărți în cufăr?

– Chiar așa, a recunoscut doamna Minton.

Iar Maia a zis doar:

– Perfect.

O aventură superb scrisă, pe gustul tuturor.

THE SUNDAY TELEGRAPH

Este anul 1910, iar Maia, rămasă orfană, este trimisă să locuiască la familia Carter, niște rude îndepărtate care dețin o plantație de cauciuc pe malul Amazonului, aproape de orașul Manaus. Își imaginează că o așteaptă un tărâm plin de farmec și mister și, chiar dacă prietenele ei o avertizează despre aligatori, pești piranha și indieni sălbatici și periculoși, abia așteaptă să exploreze jungla și să trăiască aventuri nemaipomenite.

Numai că, odată ajunsă acolo, lucrurile nu sunt deloc cum și-a închipuit. Nesuferitele gemene Carter și mama lor privesc jungla ca pe un dușman și îi interzic să se îndepărteze de casa cu miros de insecticid și dezinfectant. Însă Maia nu se dă ușor bătută. În scurt timp, are parte de aventuri mai palpitante decât ar fi crezut vreodată, de la întâlnirea cu Finn, „indianul“ misterios care cunoaște toate tainele junglei, și cu Clovis, actorul ambulant care tânjește să se întoarcă în Anglia, până la o călătorie în toată regula cu barca pe Amazon, în căutarea legendarului leneș uriaș.

yaa!

curteaveche.ro
ISBN 978-606-44-2269-9
9 786064 422699